

Nu siger det ærede Medlem Fru Elna Munch, at i Fjor gjorde Indenrigsministeren Modstand imod Forslaget, og det er rigtigt, det gjorde jeg. Denne Modstand var vel begrundet alene i det Faktum, at Beslutningen var truffet indenfor Københavns Borgerrepræsentation med de fire radikale Stemmer, men ikke havde fundet Støtte fra anden Side. Alene dette var tilstrækkeligt til, at et Lovforslag som det, man den Gang fra radikal Side ønskede, ikke kunde fremsættes. Og dertil kom, at Kompensationen gennem en Beskatning af Selskabers udenlandske Indkomster paa det Tidspunkt ikke kunde tilvejebringes, og det ærede Medlem Fru Elna Munch vil sikkert være klar over, at med denne Kompensation vilde det have været saa som saa for Skatteaaret 1923—24 og de følgende Skatteaars Vedkommende paa Baggrund af den Ændring af Skattelovgivningen, som senere har fundet Sted.

I Aar peger Udvalget paa, at man kunde opnaa den fornødne Kompensation gennem en Ændring af Erhvervsbeskatningsreglerne; men det er en Ændring, man ikke saaledes kan fare til at foretage, og en Ændring, som i meget betydelig Grad angaar ogsaa Nabokommunen, Frederiksberg, og jeg føler mig ganske overbevist om, at enhver, som har noget Indblik i disse Forhold, vil være klar over, at det er et Spørgsmaal, som maa nøje undersøges, naar Ret og Skel skal gøres til begge Sider. Derfor vil der ikke blive Tale om at fremsætte et Lovforslag til Ændring i Reglerne for Erhvervsbeskatning før i den kommende Rigsdagssamling. Lovforslaget skal være fremsat inden 1. November 1923. Altsaa, den Adgang til at skaffe sig Kompensation, som man i Udvalget har peget paa, samtidig med at man har erklæret, at Kompensation er fornøden, er spærret for Skatteaaret 1923—24. Derfor har i Virkeligheden Henstillingen fra Udvalget ingen Vægt, idet Forudsætningen for denne Henstilling bortfalder.

Imidlertid har jeg fundet, at det under Hensyn til, at Ønsket om en Forhøjelse af Børnefradraget nu fremføres ikke af et enkelt lidet talrigt Parti, men af Kommunalbestyrelsen som Helhed, har været naturligt indenfor den Grænse, som Budgettet i det hele taget tillader, at imødekomme Ønsket. Derfor har jeg stillet Forslag om at gaa op til de 400 Kr. under den ganske bestemte Forudsætning, som af mig er fremhævet, hvilken

har fundet det ærede Medlem Hr. Hagbart Bergs Tilslutning, at man ikke heri maa se noget som helst Præcedens for, hvilken Betragtning Ministeriet og Venstre vil lægge til Grund for eventuelt senere fremkommende Krav fra andre Kommuner om en Forhøjelse af Børnefradraget. Det var det, jeg, da jeg fremsatte Lovforslaget, formede saaledes, at man maatte se dette som en ganske isoleret Foranstaltning, som man gaar til under Hensyn til de særlige Forhold i de to Kommuner, denne Foranstaltning angaar.

Der er derfor heller slet ikke nogen Tale om, at der vises Mangel paa Respekt for Kommunalbestyrelsens Myndighed, som det ærede Medlem Hr. Fr. Andersen mente. Det ærede Medlem siger, at Københavns Kommune er ledet paa en saa forsigtig Maade, at der var al Grund til at give Kommunalbestyrelsen denne Bemyndigelse. Jeg skal ikke her komme dybt ind paa den større eller mindre Ret, med hvilken det ærede Medlem kan fremsætte en saadan Betragtning; men jeg vil ganske bestemt hævde, at den Bemyndigelse, som Kommunalbestyrelsen har ønsket at faa, har den ønsket at faa under en ganske bestemt Forudsætning, som i Øjeblikket ikke kan opfyldes, og dermed falder i Virkeligheden Kommunalbestyrelsens Ønske bort. Jeg synes derfor, at det ærede Medlem Hr. Fr. Andersen burde have indskrænket sig til at udtale sin Tilfredshed med den Imødekommenhed overfor Tendensen i Borgerrepræsentationen, som har fundet sit Udtryk gennem det foreliggende Lovforslag.

Jeg forstaaer, at det er det ærede Medlems Mening at stille Ændringsforslag til anden Behandling om, at man gaar op til de 500 Kr. Jeg skal ikke her paa nogen Maade udtale mig om, hvilke Muligheder et saadant Ændringsforslag vil kunne have her i dette høje Ting. Det er muligt, at det ærede Medlem kan fremsætte saa gode Grunde, at han kan vinde Tilslutning. Fra min Side vil han ikke faa den, og jeg tvivler ogsaa paa, at det vil betyde andet end et rent Paradenummer, idet, hvis der er Hold i Kommunalbestyrelsens Betragtning, hvad jeg maa gaa ud fra, der er, og det saaledes er nødvendigt at skaffe Kompensation for de $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr., som det vil koste at føre Børnefradraget op til 500 Kr., vil Kommunalbestyrelsen ikke være i Stand til at benytte Tilladelsen. Mon det derfor ikke var klogere af det ærede Medlem at indskrænke sig til at